

12. května 2019, neděle Jubilate (Pléšej Hospodinu všeccka země! Ž 66,1)

Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama. Proto zde sténáme touhou, abychom byli oděni šatem nebeským. Vždyť jen když jej oblékneme, nebudeme shledáni nazí. (2 Kor 5,1-3)

Píseň: 168 *Zpívejte, čest vzdejte*

Modlitba:

Pane Bože,

zpíváme, chválíme tě. Zpíváme my tady ve střešovickém kostele, zpívají a chválí tě nespočetní další v kostelích a modlitebnách, ve společenstvích malých i hodně velkých, v domácnostech, venku. Zpívají ti a chválí tě křesťané v kostele v holandském Oss spolu tuto neděli s některými z našeho sboru. Myslíme na ně. Jsme přes tebe modlitbou a zpěvem propojeni.

Mnozí na tebe myslí a modlí se v tichu, doma, v posteli, v nemocnici. Myslíme na ně.

Děkujeme, Pane Bože, za svět a za život - ve vši jeho pestrosti. Střídá se... Zima a léto, slunce a déšť. Ale taky zdraví a nemoc, radosti a starosti. Někdy těžko hledáme smysl jednotlivých událostí. Někdy si nevíme rady, jak se rozhodnout. Prosíme, pomáhej nám. Hledáme odpovědi i ve tvém slovu, v Bibli. Prosíme, otevírej nám ji. A otevírej nás pro svoje slovo. Dej nám rozumět, dávej nám poznávat tvoje stopy i směrovky ve světě.

Myslíme na svá rozhodnutí, která nebyla dobrá. Myslíme na to, kdy jsme ublížili činem, slovem, nezájmem... Prosíme o odpuštění.

Čtení: Žalm 90

Píseň: Svítá 79 *Hříchy*

Text: 1K 7,25-35

Kázání:

Je to téměř dva roky, co zemřel bratr Miloš Janáček. (Jeho manželka Marta bude mít zrovna zítra narozeniny.) U dnešního textu jsem si vzpomněla, co sestra Janáčková říkala o svém muži a pak to zaznělo i na jeho pohřbu:

Ještě když spolu bratr Janáček se svou pozdější ženou Martou chodili, ona se ho prý jednou zeptala, koho má nejradši. Doufala, že odpoví, že ji. On řekl: Pána Boha. Byla z toho prý trochu přešlá. Ukázalo se ale, že taková láska manželství spíš podporuje, vydrželi spolu pak už pořád, celkem 66 let. Taková láska a víra v Pána Boha byla pro ně oba nosná na celý život.

Při četbě dopisu do Korintu se mi zdá, jako by si měl člověk vybrat: buď vztah k Pánu Bohu, nebo manželství. Je to tak?

Už jsme si víckrát připomínali, že Pavel nepíše učebnici dogmatiky, ale dopis. V 1. verši dnešní 7. kapitoly je napsáno: Pokud jde o to, co jste psali... Takže: Pavel reaguje na konkrétní dopis, dotazy z korintského sboru. Neznáme znění korintského dotazu, ale z této 7. kapitoly by se dala otázka přibližně rekonstruovat: *Máme se ženit? Nebo: máme jako křesťané raději zůstat svobodní? Je vůbec správné žít v manželství?* Důležitý kontext naší kapitoly - Pavel dostal dotaz.

Pavel odpoví, že lépe je zůstat sám, neoženit se. Aspoň pro Pavla samotného to tak je lepší. Je povolán k misii, šíření křesťanství, cestuje, káže Krista. Naplno. (Jestli byl Pavel svobodný nebo vdovec nebo rozvedený, nevíme. Pravděpodobně ženat nikdy nebyl, i když je to pro žida nezvyklé.) Křesťanství je mladé, času málo, eschatologické očekávání konce velmi živé. Nejen Pavel, ale i korintští křesťané pravděpodobně očekávají brzký konec (tohoto věku; světa; naší danosti - "lhůta je krátká" - v. 29 "podoba tohoto světa pomíjí" - v.31). Takže jde o rady pro toto intenzivní, napjaté období blížícího se konce.

Podle Pavla je tedy lépe zůstat sám, neoženit se. Pokud ale... Pokud to pro vás není příliš těžké, pokud byste bez ženy nebo bez muže nevydrželi.

Jaká je naše situace? Konec, který nejspíš Pavel očekával v horizontu lidského (resp. svého) života, nepřišel. Nicméně - horizont života každého z nás je ohraničený. Už žalmista (Ž 90) prosí Hospodina, aby ho naučil počítat jeho dny. Aby získal moudrost srdce. Aby žil moudře, smysluplně,

dobře. Aby při bilancování ve stáří nebyl nešťastný, jak mu ty dny a roky utekly, protekly mezi prsty, nebyly naplněny...

O co v životě jde? V době Pavla, v době naší? Liší se to?

Chci říci, bratří, toto: Lhůta je krátká. Proto ti, kdo mají ženy, ať jsou, jako by je neměli, 30 a kdo pláče, jako by neplakali, a kdo jsou veselí, jako by nebyli, a kdo kupují, jako by nevlastnili, 31 a kdo užívají věci tohoto světa, jako by neužívali; neboť podoba tohoto světa pomíjí. 32 Já bych však chtěl, abyste neměli starosti. Svobodný se stará o věci Páně, jak by se líbil Bohu, 33 ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě, a je rozpolcen. 34 Žena bez manžela nebo svobodná dívka se stará o věci Páně, aby byla svatá tělem i duchem. Provdaná se stará o světské věci, jak by se zalíbila muži. (1 K 7)

Jako by ne... Mít Pána Boha na prvním místě. Nepostavit tam nic jiného. Tak je to např. v začátku (preambuli) desatera: Já Hospodin jsem tě vyvedl z otroctví... Nebudeš mít jiného Boha... A v čele našeho kostela: Jeden jest Mistr váš Kristus... Střed, centrum, to hlavní. Ale i desatero i náš verš v čele kostela pokračuje: pravidly o chování k lidem, o vztazích mezi lidmi. Víra, vztah k Pánu Bohu se odráží v tom, jak žijeme s lidmi, je pro to určující. A Pavlova epištola do Korintu má i 13. kapitolu známou pod názvem Chvála svaté lásky. *Kdybych mluvil jazyky andělskými... ale lásku bych neměl, nic nejsem...* (Kdybych byl misionářem po celém světě, založil 100 sborů...) Myslím, že Pavel nevidí jako ideál člověka, který má vřelý vztah jen k Pánu Bohu, nezná nic než modlitby, kázání, misii. Epištola je odpověď na dotaz, zda je lépe se neženit a nevdávat. V dané situaci je lépe zůstat sám.

Jako by ne... nebýt fixovaný na věci tohoto světa (tedy "věci" jako je manžel/manželka; radost; pláč; a pak i to materiální), protože podoba tohoto světa pomíjí. Jde o to: Nezabydlet se tady moc. V druhém listu do Korintu Pavel mluví o tom, že tady na zemi máme jen dočasný stan, ten pravý příbytek nás čeká až u Pána Boha v nebesích.

Tento týden v úterý (7. května 2019) zemřel Jean Vanier. Bylo mu 90 let. Jean Vanier vystudoval námořní akademii, byl důstojníkem u námořnictva, pak studoval filosofii, učil na univerzitě. Když mu bylo asi 35 let, odešel do Francie a založil malou komunitu, kde sdílel život se dvěma mentálně postiženými muži Raphaelem a Philippem. To byl začátek komunit Archa, kde žijí společně lidé s mentálním postižením a nepostižení asistenti. V roce 1971 založil Jean Vanier společenství Víra a světlo, jedna z těchto komunit se schází také tady u nás ve Střešovicích.

Vzpomněla jsem si na něj v souvislosti s dnešním biblickým textem, dopisem Pavla do Korintu. Nevím, jestli se Jeana Vaniera někdy někdo ptal, zda je lépe žít v manželství, nebo zůstat sám. Nevím, co by odpověděl. On se takto rozhodl, svůj život zasvětil společenství s postiženými. Není to "svatější cesta" než život v manželství. Ale pro něj to byla cesta dobrá. A dokázal něco, co by asi jako manžel a rodič nedokázal. Resp. se mohl takto dát do služby (lidem a troufám si říct, že i Pánu Bohu) naplno.

Budeme zpívat píseň Učiň mne, Pane, nástrojem. Je to píseň podle modlitby Františka z Assisi, ve které se nabízí Pána Bohu do služby. Prosí, aby ho Pán Bůh naplnil svým pokojem, který on pak bude předávat dál.

Není jedno, zda žijeme svobodní nebo ženatí či provdané. Není jedno, jaké máme zaměstnání, rodinu, vzdělání, životní podmínky, čím trávíme svůj čas... Každý se za sebe pro něco rozhoduje, možná se i v něčem s někým radí (jako se radili korintští s Pavlem). Ale není nějaká univerzální správná cesta. Pro křesťana je ale dobré, když ta cesta bude mít pevný bod, směr, cíl, nebo jak to ještě nazvat - Pána Boha. Jeden jest Mistr váš, Kristus.

Prosíme, Pane Bože, naplň nás svým pokojem, ať ho aspoň trochu předáváme dál do svého okolí.

Píseň: 684 *Učiň mne, Pane, nástrojem*
Ohlášky, sbírka

Píseň: 691 *Tak málo přímých cest*
Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Vzkříšený Ježíš řekl Petrovi: Následuj mne! (podle Jan 21,19)

Požehnání: Neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.
(Joz 1,9)

Píseň: 453 *Když vycházíme z domu tvého*